

Jedna pusa nestačí

Rezavá růže

Vojtěch Fabián

Vojtěch Fabián

Narodil se 8. 12. 1990 ve Frýdku – Místku. Má staršího bratra a mladší sestru. Většinu dětství utíkal z města ke svým prarodičům v nedaleké vesnici. Od mala si na horách v blízkosti lesa vybudoval silný vztah k přírodě. Vlivem času stráveného nejenom se svými prarodiči, či prababičkou, ale i jinými starousedlíky si našel vlastní morální zásady. Současně si také vybudoval vztah ke sportu, turistice a k tradičním těžkým pracím, spojenými s venkovem. Ale s množstvím pohybu roste i riziko úrazu a ty malý kluk s fůrou odvahy přímo přitahoval. Několik nedobrovolných pobytů v nemocnici ho nakonec navedlo ke studiu na Zdravotní škole a později i na Lékařské Fakultě, kde vystudoval Zdravotnického záchranáře. Při studiu na vysoké škole se dostal k dalším sportovním aktivitám a k některým netradičním koníčkům. Pro některé podivín nejenom svou profesí. Člověk, který raději vystoupí z řady, než aby sám šel s davem.

Jedna pusa nestačí, Rezavá růže

Příběh pojednává o nezkrotné vášni mezi ženou a mužem, kteří se potkají uprostřed dlouhé noci a nepřemýšlejíc se pustí na dlouhou cestu plnou lásky, zklamání a osudových zvratů. Děj je zasazen do malebné krajiny Beskydských hor a uprostřed pohostinné přírody nám připomíná, že láska má mnoho forem. Polemizuje nad duševní i tělesnou přitažlivostí.

Vojtěch Fabián

Jedna pusa nestačí Rezavá růže

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Miroslav Skačáni, 2015

© INDEART, 2015

www.indeart.cz

978-80-7519-090-1 (PDF)

Obsah

JEDNA PUSA NESTAČÍ

- I. Cesta
- II. Seznámení
- III. Střízlivění
- IV. První schůzka
- V. Selhání
- VI. Přiznání
- VII. City nebo chtíč?

REZAVÁ RŮŽE

- I. Shledání
- II. Dobývání
- III. Rozhledna
- IV. Film?
- V. Krvavá svíce
- VI. Jak na nový rok?

ČTĚTE ELEKTRONICKÉ KNIHY

JEDNA PUSA NESTAČÍ

I. Cesta

Doběhl jsem na zastávku lehce zadýchán a s úlevou se postavil před otevřené dveře autobusu. Stihl jsem to, ale kde to vlastně chci jet?

„Jedete do Kunčic?“ vyhrkl jsem ze sebe.

Řidič zavrtěl hlavou: „do Frenštátu, přes Tichou“.

„Tak tedy do Tiché, co nejbliže Kunčic,“ odpověděl jsem s pokrčením ramen. Dále v autobuse už se na mě smála stará známa parta a s láhví tvrdého alkoholu pod mikinou se zatím pokoušeli chovat tiše. Místa k sezení chyběla, ale většinu přátel jsem dlouhou dobu neviděl a při přátelském hovoru cesta i ve stoje utíká rychle. I přes letní dny a zaplněný autobus v něm nebylo dusno. První komplikace nastaly o pár vesnic dál. Blížila se Tichá a já do diskuze předhodil to, že jsem si zaplatil lístek pouze tam. Což většinu z nich pobavilo, protože ostatní měli zaplacen lístek do Frenštátu na vlak, kterým měli dále pokračovat do Kunčic.

I přes popichování ostatních jsem při zastavení přistoupil k řidiči a lístek si dokoupil. Jízdu na černo mé svědomí odmítlo. S mým štěstím, by to stejně neprošlo.

V krátké diskuzi jsem marně namítal, jestli nejedeme zbytečně oklikou. Už jsme byli na cestě a po cestě v kopcovité krajině zalité teplým sluncem na mou mysl přilétly vzpomínky. Frenštát pod Radhoštěm. Malebné město pod vrcholky Beskydských hor, hrdé na svou Valašskou historii. Jako dítě jsem si název často pletl s Frýdlantem nad Ostravicí.

Při průjezdu městem nás zaujal muž ležící na zemi před nalévarnou 3. kategorie. Z bezpečné vzdálenosti mu nejspíše náhodný kolemjdoucí volal pomoc. Jeho odstup dobarvil zanedbaný vzhled jedince na zemi.

Po příjezdu na vlakové nádraží narážíme na další skromnou hospůdku. Naštěstí je již zavřená a tak pokračujeme ve vysávání ohnivé vody z vlastní láhve. Ty časy kdy došel nejprve džus, už jsou dávno pryč. Čekání na vlak v dobré náladě utíká rychle. Zlověstné skřípání brzd oznamuje jeho očekávaný příjezd. Překvapilo nás, že přijel včas. Energicky jsme se natlačili s davem dovnitř a mně se podařilo nenápadně ukrýt naši poslední láhev. Chvíli jsem se bavil propukající panikou mezi přáteli, abych jim následně láhev opět odevzdal a vyslechl si jejich podrážděné poznámky.

Rád jezdím vlakem a výhled na Beskydské kopce se zelenými lesy či loukami, na kterých se pásly krávy, mi na tváři vykouzil uvolněný úsměv. Nostalgické vzpomínky na roky dojíždění prosezené ve vlaku. Všechny byly s výhledem právě na toto pohoří, kterým projíždíme. Vystrčil jsem ruku z okna a ucítil chladný horský vzduch. V podstatě celý život žiju na dohled od nich. Jak bych je nemohl mít rád?

Po příjezdu do cílové stanice jsme se vydali na pochod. Litrová láhev už byla prázdná a po chvíli pochodu se začalo řešit, jak daleko ta před pouťová akce ještě je. Od zdejšího domorodce se dozvídáme, že se nachází na druhé straně vesnice a zbývá ještě asi 5 km pochodu. Což byla hlavně pro naše dámské kamarádky, obuté k tanci, nikoliv k túře, špatná zpráva. Na můj cílený dotaz jsem se dozvěděl, že z Tiché by to bylo přibližně stejně daleko. Což mě sice trochu pobavilo, ale náš problém to nijak neřešilo. Od slunce horký asfalt s množstvím překážek spojených se silniční opravou, nám cestu neusnadňovali. Kamarád a organizátor na to zareagoval sérií telefonátů a začal shánět odvoz na místo. Po několika telefonátech se naproti nám objevil hasičský vůz, určený k přepravě hasičů. Ač kolem nás nejprve pouze projel v místech, kde se provoz řídil semaforem kvůli zmiňované rekonstrukci vozovky, během chvíle se pro nás vrátil. S ovacemi a s oslavnýmiódami jsme se namačkali dovnitř, a i přes nedostatek míst jsme po

cestě nabírali další chodce, sedajíc si při tom vzájemně na klíny. Během chvíle nás hasičský vůz dovezl až k hasičárně, za kterou byly na volném prostranství stánky a provizorní pódium pro živou kapelu. Hasiči nás vyložili na dohled od hasičárny s tím, že náš transport nebyl zrovna podle jejich předpisů a nemáme to nikomu zmiňovat. Zapózovali jsme si s oním autem pro fotku na rozloučenou a vyrazili do akce.

II. Seznámení

Ještě za světla bylo jednodušší obsadit volný stůl o dostatečné kapacitě pro naši partu a na rozjezd se k pivu začaly nalévat panáky. Po pár kolech jsem cítil, že mi chybí poctivý trénink mých přátel. Dokonce mě na to jeden z nich i pobaveně upozornil a já tak uznal kapitulaci a zmírnil tempo. Vzhledem k mé společenské unavenosti bylo pro kamarádky mnohem snazší dostat mě na parket. Kapela hrála i zpívala na můj vkus výborně, takže jsem se bez průtahů nechal vtáhnout do víru tance. V opilosti večer vždy utíká rychle a opilá mysl si většinou pamatuje jen ty výraznější události. Jednou z nich bylo vyrušení mého svérázného tance pod pódiem. Ač do dneška neurčím hodinu, ve které se to stalo, vím, že od té chvíle se čas opět zpomalil.

Ucítil jsem zezadu šťouchnutí, které mě vyvedlo z rovnováhy a já krátce zavrával tak, že jsem se v setrvačnosti mých rytmických pohybů musel chytit pódia. Po rychlém otočení zjišťuji, že oním útočníkem byla smějící se dívka, jejímuž zevnějšku dominovaly dlouhé rezavé vlasy. Několik pramínků se jí nespoutaně přimotalo do obličeje, ale dle jejích gest bylo jasné, že se omlouvá. Po mém otočení k dalšímu pokusu o tanec netrvalo dlouho a z rovnováhy mě vyvedl další náraz. Stejný viník se stejnými omluvnými gesty. Již s mírným podrážděním a současně i zájmem následoval další pokus o tanec, ale dopadl stejně. Jednou, či dvakrát náhoda stát se může, ale po třetí už v tom pro mě byl jasný úmysl. S tázavým výrazem jsem se otočil, aniž bych tenkrát pořádně věděl, co chci říct. Nepovažuji se za typ člověka, který by byl v takové situaci často. Ona však vyřešila situaci za mě. Chytla mě za ruku a odtáhla mě od pódia. V opilosti jsem neskryval své překvapení, ale nedostal se mi prostor pro otázky. Ona zrzavá slečna, která mě dokázala stále překvapovat, začala opět omluvou. Svalovala vinu na svou sestru, která tam měla tančit s ní. Kapela zrovna začala další hitovku od Kabátů a já nerad křičím. Můj návrh pro oddálení přijala bez námitek a vedla mě opět o kousek dál. Na polní cestě, směřující daleko do tmy, kolem nás prošlo jen